

שבעה לאמא

אמא יקרה ,

רק לפני שבעה ימים נפרדנו ממך . אני זוכרת את זה כאילו היה אתמול .
איך הגעתי אליך בריצה , לאחר ששמעתי שעזבת אותנו . עדיין לא האמנתי .
רצתי לחדר בבית תמר לבדוק האם זה אכן נכון .

כן זה היה נכון .

שכבת בלי נוע . ישנת , כאילו זו שנת הצהריים .

רק מה , היית קרה כקרח . רגועה ופניך היו יפות ורגועות .

ראינו והבנו אך לא באמת קלטנו שזה סופי .

לא נבוא אליך יותר . לא נשאל אם את רוצה לצאת החוצה . לא נדבר יותר גרמנית .
זהו עכשיו נבוא רק לבית הקברות .

במהלך השבעה הגיעו אנשים רבים לשמוע עליך ולספר לנו כמה אהבו אותך .

אלה שלו הכירו , התענינו לדעת מי היית .

מצאתי את עצמי מספרת שוב ושוב על שהיית אישה אמיצה , מעט חצופה . כזו שמוכנה הכול לבדוק
ולברר , גם אם כולם כבר מבינים , את שוב שאלת וביירת עד הסוף כל עובדה . לא הסכמת לתת את
הסכמתך לדבר שלא היה ברור לך עד הסוף .

היית חשדנית ונאבקת תמיד למצוא את האמת מאחורי הדברים .

אהבת מאד לעשות חשבונות ולנהל כספים . אהבת את הפרטים הקטנים והגדולים .

היית אישה גדולה בעשייה . לא פחדת ממשימות מחוץ לגבולות הקיבוץ .

בזמן שנשות הקיבוץ היו מטפלות , עובדות מטבח או מתפרה , את יצאת לעבודה בתק"מ .

בזמן שכולם כבר יצאו לפנסיה את בנית ענף חדש בקיבוץ – ענף הביטוח .

בזמן שהיה חסר כסף בקופה , בחרת לנהל את בריכת השחייה כענף רווחי . ארגנת קייטנות ואירועים
בבריכה .

עם הקלנועית שלך דהרת בשבילי הקיבוץ מחדר האוכל , למשרד , לבריכה . כל היום נסעת
במהירויות מופרזות . הכול כדי להספיק עוד משהו .

היו בך איכויות רבות שאפשרו לך את היכולת ליצור ולהעזי . אבא עודד אותך להיות פעילה .

הוא אהב אותך עסוקה ומועילה לסביבה .

יחד עם זה אהבת גם בבית לעבוד . תמיד היית עסוקה במעקב אחר ניירת של ניהול הבית ותקציב המשפחתי . אהבת לקרוא עיתונים לתקן בגדים ותפור כל בגד מחדש.

היית גוזרת ותופרת כל דבר שזז.

תמיד נשארה איזו מחט על חולצתך , שמא תזדקקי לה. ארון התפירה היה מלא חוטים וכפתורים מכל הסוגים , לכל בגד שקיים יכולת להתאים את החוט והכפתור.

היית כל הזמן עסוקה.

אף פעם לא ישבת ונחת.

אך לאחר שהתחלת בסדרת האירועים המוחיים , כבר נכנסה בך רוח חדשה.

כאילו הגוף כבר לא יכל לשאת את הפעלתנות שלך.

ישבת יותר והפעילות הייתה מעט רגועה.

בשנים האחרונות כבר לא יכולת יותר לעשות דבר מאותם דברים שהיו שמחת חייהך.

זה ציער אותך מאד.

הבנת שהסוף קרב.

אך הוא התעכב . ולקח לבורא עולם זמן עד שהחליט שהגיעה זמנך.

ואז ביום בהיר אחד , בערב פורים החלטת לעזוב אותנו סופית.

דווקא ביום שהיה עבורך השיא בכל שנה.

החג שהכי אהבת , החג שהביא אותך במיטבך בתחפושות ובהצגות.

כל השנה חשבת איך תוכלי להפתיע את החברים במסיבת פורים. זה היה הסוד הכמוס ביותר.

התארגנתן כל הנשים הקטנות והחלטתן :

למה תתחפשו , מה תציגו , ואיך תקבלו את הפרס על ההופעה הטובה ביותר?

וכל שנה הצלחתם ובגדול. תמיד נבחרתם להראות את ההופעה גם במסיבת הילדים. וכך אנו הילדים שלך , זכינו לראותך כל שנה שרה ורוקדת בפורים.

זהו כאן הכול תם , בערב פורים תשע"ב , 2012 לא יהיה יותר שמח.

את אמא כבר לא תהיי.

אולי תזכי לראות מלמעלה את נכדיך שיבואו מחופשים בשנים הבאות.

עכשיו את נחה את מנוחת עולמך.

עכשיו הכל תם.

אנו נזכור אותך כאמא פעילה וחרוצה מלאה שמחת חיים .

מאתנו הילדים.

אראלה